

CHƯƠNG 18

Huyết Tủy Thủy Tùng Viên

H

àn Tùng Linh không ngờ Yến Hành Vân xuất thủ, thấy vậy liền kinh hãi kêu lên:

- Không được chạm đến phi tiễn!

Bấy giờ chàng đã dùng Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm đánh bật mười mũi phi tiễn, trong khi đó Yến Hành Vân đang múa kiếm chém vào hai mũi bắn tới mình.

Chợt nghe những tiếng loảng xoảng vang lên, Bạch Phong Công Chúa thấy hàng chục đốm sáng bay lả tả xuống mặt bàn, may mà không có tia nào bắn tới mình.

Hai mũi phi tiễn bị Yến Hành Vân chém trúng nổ bùng thành mười mấy mảnh nhỏ vẫn không hề giảm bớt tốc độ, hơi lạng đi một chút rồi cứ giữ phương hướng ban đầu bắn thẳng vào người Hàn Tùng Linh, Bạch Phong Công Chúa và Yến Hành Vân.

Hàn Tùng Linh vung kiếm như chớp, nháy mắt đánh rơi gần hết, duy nhất còn một mảnh cắm vào cánh tay trái Yến Hành Vân.

Hàn Tùng Linh thu kiếm nói:

- Hành Vân, hãy rút mũi phi tiễn và tra thuốc chữa thương đi. Chúng ta còn phải đối phó với những trường ác liệt hơn đây!

Yến Hành Vân nhớ lại tình cảnh vừa rồi, vô tình làm ám khí địch nổ tung tăng thêm uy lực, nếu không được Hàn Tùng Linh thi triển kiếm pháp thần kỳ chớp mắt đánh rơi mấy chục mảnh phi tiễn thì hậu quả thế nào?

Đều có kiếm trong tay, Hàn Tùng Linh đánh bật mười mũi phi tiễn một cách an toàn, trong lúc đó y chỉ đối phó với hai mũi mà lại làm hỏng việc, trong lúc bối rối cũng không biết khắc phục hậu quả, nếu một mình gặp Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà thì làm thế nào?

Lại thấy hàn quang lấp loáng, Yến Hành Vân kêu lên:

- Thiếu chủ, phi tiễn...

Tuy nói chuyện, nhưng Hàn Tùng Linh vẫn không rời mắt nhìn Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà, thấy hắn vừa chộp nắm phi tiễn ném ra liền nhảy vút lên vung kiếm ra.

Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm có công năng thần kỳ, hàn khí và hấp lực trong đó có khả năng không làm bất cứ loại hỏa khí nào phát nổ.

Thủ thuật phóng phi tiễn của Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà có thể cao minh hơn Quỷ Hỏa Nhạc Lương, nhưng ám khí của hắn đâu có thể sánh với Lân Hỏa Đạn?

Chỉ sau chốc lát, cả mười hai mũi phi tiễn đều bị điểm rơi.

Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngộ Bồn thấy vậy mặt tái ngắt, chỉ riêng Triệu Tông Nguyên là còn giữ được bình tĩnh.

Hàn Tùng Linh đánh rơi ám khí xong làm như không có chuyện gì xảy ra lại đáp xuống đến bên Yến Hành Vân nhẹ giọng nói:

- Hành Vân, trị thương đi!

Hoang Thành Cô Kiếm trấn tĩnh lại, buông tiếng thở dài nói:

- Chút thương tích ngoài da đáng kể gì? Thiếu chủ hôm nay cứu thuộc hạ một lần...

- Đừng nói chuyện đó nữa! Trị thương đi!

Yến Hành Vân đáp:

- Thiếu chủ, bây giờ thuộc hạ không có thời gian quan tâm đến chút thương tích xoàng xĩnh đó!

Nói xong đá bay chiếc ghế sau lưng mình, bước về phía Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà.

Hàn Tùng Linh nhìn lên bàn Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên và Khang Gia Song Kiệt nói:

- Tên họ Triệu! Nếu các người chưa có hành động gì thì Hàn mỗ còn chưa động tới đâu!

Rồi nhìn theo Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nhắc thêm một câu:

- Hành Vân, vừa rồi Đại sứ giả dùng phi tiễn chỉ giáo chúng ta. Có đi mà không có lại là thất lễ. Bây giờ ngươi cũng nên dùng những gì mình có đáp lễ cho phải đạo!

Nguyên chàng sợ Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà không có binh khí, ngoài phi tiễn ra, nếu hắn dùng tay không đối địch ắt sẽ làm mất sở trường dụng kiếm của Yến Hành Vân nên dặn thêm câu đó.

Hoang Thành Cô Kiếm nóng lòng muốn xuất thủ ngay, gật đầu đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nói xong nhìn Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà hỏi:

- Bằng hữu, chúng ta bắt đầu chứ?

Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà thấy bảo bối thất hiệu vừa sợ vừa tức, nay thấy đối phương đến khiêu chiến không khỏi hoang mang, nhưng cũng đứng lên nói:

- Tên họ Yến! Phát kiếm đi! Phật gia sẽ dùng tay không đối địch với ngươi!

Lão nhấn mạnh hai tiếng “tay không”, đó chính là điều mà Hàn Tùng Linh đã lường trước.

Yến Hành Vân nói:

- Bằng hữu! Ngươi dùng phi tiễn, còn Yến mỗ dùng kiếm. Vừa rồi chủ nhân ta có nói rằng có đi mà không có lại là thất lễ. Vì thế Yến mỗ cần dùng kiếm đấu với ngươi.

Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà thấy cơ mưu thất bại, rít lên:

- Chớ nhiều lời! Phát kiếm đi!

Yến Hành Vân bình thản nói tiếp:

- Tuy nhiên vừa rồi ngươi chỉ dùng phi tiễn có hai lần. Vậy thì bây giờ để cho công bằng, Yến mỗ cũng chỉ dùng hai chiêu kiếm, nếu thắng bại chưa phân thì chúng ta sẽ tiếp tục đấu tay không.

Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà nghe vậy cả mừng tự nhủ:

- Dù ngươi kiếm pháp có thần thông cũng không thể với hai chiêu đánh bại ta, sau đó thì...

Lão cười hắc hắc hai tiếng nói:

- Người muốn thế cũng được, bây giờ thì tiếp chiêu!

Lời chưa dứt đã chồm tới đánh liền ba chưởng.

Với ý đồ áp đảo ngay từ đầu buộc đối phương bị động chống đỡ, ngay chiêu đầu Ngô Bồn đánh ra ba chưởng đều là tuyệt học bất truyền, chiêu thức ảo diệu, nội lực mạnh, động tác thần tốc, trong ba chưởng ngầm chứa rất nhiều biến hóa.

Yến Hành Vân nhìn tới thấy chưởng ảnh mẫn thiên, từ trước và hai bên tả hữu công sang như bão táp, tất cả đều nhằm vào các yếu huyệt muốn hạ, đành phải lùi lại.

Đó chính là cạm bẫy Phi Tiến Truy Hồn Đầu Đà giảng sẵn.

Lão phát thêm ba chiêu còn uy mãnh hơn rồi bắt thân lướt ra sau lưng đối phương.

Bạch Phong Công Chúa thấy Yến Hành Vân gặp nguy cấp phát hoảng định lao tới chi viện.

Hàn Tùng Linh giữ lại nói:

- Nàng đừng lo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Phi Tiến Truy Hồn Đầu Đà lướt ra sau đối phương như một làn khói, thấy Yến Hành Vân không phát hiện ra đặc ý nghĩ thầm:

- Phật gia biết người nhất định mắc bẫy mà!

Nghĩ đoạn vung chưởng đánh tới hậu tâm địch.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đâu không biết đối phương tăng cường công kích ba mặt là có ý đồ?

Khi lùi lại, y đã có đề phòng, vừa thấy Phi Tiến Truy Hồn Đầu Đà biến mất lập tức quay lại.

Quay người, phát kiếm, xuất chiêu, ba động tác chỉ trong nháy mắt.

Đa phát chưởng chợt thấy kiếm ảnh lóe lên trước mặt, Phi Tiến Truy Hồn Đầu Đà kinh hãi thu chiêu lùi lại.

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, từ ngực áo tăng bào của Ngô Bồn bị kiếm rạch một đường cho tới thắt lưng, da thịt bầy hết cả ra.

Chưa bao giờ bị hạ nhục như thế, lão hòa thượng lòng đầy thù hận quên cả

sợ, nghiêng răng nói:

- Tiểu tử! Phật gia liễu mạng với ngươi!

Lời chưa dứt đã vung cả song chưởng đánh ào tới.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói:

- Bằng hữu! Ngươi đã bước đến chỗ tận cùng của cuộc đời rồi!

Lách người tránh khỏi chưởng kinh, bảo kiếm lóe lên một tia ngân và cực kỳ thần tốc.

Tiếng rú vừa phát ra thì tắc nghẹn giữa chừng, đầu lão hòa thượng đã bị chém đứt lìa mà vẫn cứ dính chặt trên cổ, cho tới khi thi thể đổ xuống mới rơi ra, máu cũng tuôn xối xả như suối.

Quả thật lão đã tới bước tận cùng của cuộc đời!

Cả đại sảnh cùng “Ồ” lên một tiếng.

Lúc đó hình như chỉ một mình lão hóa tử là vẫn tiếp tục ăn uống, tựa hồ chẳng để ý gì đến sự cố kinh thiên động địa đang xảy ra, cũng không nghe cả tiếng rú thảm khóc của Phi Tiến Truy Hồn Đầu Đà.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên thấy tên đầu tọa trong Thất Đại Sư Giả bị giết, lần đầu tiên ánh mắt lộ vẻ hoang mang, ghé tai Khang Nguyên Hải nói nhỏ mấy câu.

Lão này nghe xong gật đầu đứng dậy rời khỏi bàn bước ra phía sảnh môn.

Mãi đến lúc đó lão hóa tử mới thôi ăn uống, ngẩng lên đưa mắt nhìn quanh, miệng lẩm bẩm:

- Bây giờ thì cơm no rượu đủ rồi! Lại sản sinh ra một nhu cầu khác...

Nói xong khật khưỡng đứng lên bước ra cửa, đến ngang bàn Hàn Tùng Linh, không biết vô tình hay cố ý nháy mắt với chàng, chẳng hiểu có hàm ý gì?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên đưa mắt ra hiệu cho hai lão nhân ngồi gần đó. Hai người này khẽ nói:

- Tuân lệnh!

Rồi đứng lên đi theo lão hóa tử.

Bấy giờ Triệu Tông Nguyên mới nhìn Hàn Tùng Linh, danh giọng nói:

- Hàn Minh Chủ! Bữa chiều đãi của lão phu tới đây kết thúc. Bây giờ các người phải trả giá cho hành động vừa rồi.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Triệu lão gia sao vội nổi nóng thế? Tại hạ vừa nói đó mới chỉ là bắt đầu trò đùa thôi mà!

Triệu Tông Nguyên rít lên:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu không đùa với người. Nói thật cho người biết, đã tiến vào đây tức tự khắc tên lên bia mộ của mình. Đã đến lúc lão phu cần đưa người thượng lộ rồi!

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Ngay tại đây ư?

Triệu Tông Nguyên cười thâm trầm nói:

- Lão phu cho rằng tại đây là thích hợp nhất. Chí ít thì trên mình người đỡ đi mấy vết kiếm.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Triệu Tông Nguyên, Hàn mỗ biết trong sảnh này đã bố trí sẵn cơ quan, vừa rồi Khang Nguyên Hải ra ngoài là chuẩn bị phát động, đúng không?

Triệu Tông Nguyên nghe nói mặt biến sắc, nhưng trấn tĩnh lại ngay, gật đầu đáp:

- Một lần nữa lão phu thừa nhận người đoán đúng.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Chẳng lẽ người liều mạng ở đây cùng chết với chúng ta?

Triệu Tông Nguyên cười “Hô Hô” nói:

- Tiểu tử! Cái đó thì lão phu không thể bồi tiếp người được!

Nói xong đứng lên.

Hàn Tùng Linh cũng đứng lên nói:

- Triệu Tông Nguyên! Trước khi bọn Hàn mỗ ba người ra khỏi đại sảnh này, không ai được phép rời khỏi đây nữa!

Triệu Tông Nguyên “Hừ” một tiếng nói:

- Thế nào? Người định chặn đường?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Hoàn toàn đúng!

Tuy là người hết sức trấn tĩnh như tình thế bây giờ đã trở nên cấp bách, Triệu Tông Nguyên không giữ được kiên nhẫn găm lên:

- Tiểu tử nằm xuống!

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Chưởng lực rít lên như tên bắn, tốc độ cực nhanh, dọc đường làm chén bát đổ lổng chổng.

Hàn Tùng Linh cũng phát chưởng nghênh tiếp, tuy không phát ra chưởng phong nhưng lại phát ra hàn khí kinh nhân.

Chỉ cách hai bàn tay hơn một trượng, song chưởng vừa phát đã tới ngay.

- Bình!

Một tiếng nổ dữ dội làm rung chuyển cả ngôi lầu, hai bàn giữa hai đối thủ bị chưởng lực xô đổ ầm ầm, chén bát vỡ loảng xoảng, rượu thịt đổ ra tung tóe, khách nhân hết hoảng lùi lại.

Triệu Tông Nguyên lùi lại hai bước, mở to mắt kinh hoàng nhìn đối phương, tựa hồ trông thấy một vật gì hết sức quái dị, không sao tin được những gì vừa xảy ra.

Hàn Tùng Linh vẫn đứng nguyên chỗ, cười nói:

- Triệu đại hiệp chưởng lực thâm hậu, chẳng trách nào hùng bá Quan Ngoại, được Tam Phạt Đài sủng ái như thế...

Sau một lúc thất thần, Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên trấn định lại nói:

- Hàn Minh Chủ! Lão phu mấy chục năm nay chưa gặp địch thủ, không ngờ hôm nay gặp phải người còn ít tuổi mà có công lực cao cường như thế...

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Khả năng tôn giá còn chưa xuất toàn lực.

Triệu Tông Nguyên nghiêm nét mặt nói:

- Trái lại, vừa rồi lão phu đã xuất tới mười thành.

- Triệu đại hiệp! Bất kể tôn giá nói thế nào, Hàn mỗ cũng không sai khinh thị người, nhất là trong hoàn cảnh này.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên không khỏi rúng động, nhưng lại phá lên cười nói:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu nói là thật tình, bây giờ mới thêm khâm phục tài hoa của Thái Hư Lão Nhân trước đây. Vô Tướng Thần Công và Cửu Âm Huyền Băng Công là hai loại tuyệt học thiên hạ quảng cổ chí kim nhưng lại đối lập nhau, đại diện cho Phật Ma hai phái. Thế mà vị đó kết hợp lại, dung hòa thành tuyệt học của mình. Lão phu chịu được một chưởng là quý hóa lắm rồi!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Triệu đại hiệp không những võ công cái thế mà có kiến văn quảng bác, Hàn mỗ khâm phục vô cùng!

Triệu Tông Nguyên lại nói:

- Hàn Tùng Linh! Luận về võ công, cơ trí, bản lĩnh, có thể lão phu không bằng người, nhưng dù sao hôm nay người cũng không thể sống sót ra khỏi Thúy Tùng Viên này! Bây giờ hãy tiếp lão phu thêm một chưởng nữa!

Nói xong lại tiếp tục vung chưởng đánh ra.

Hàn Tùng Linh vừa xuất chưởng nghênh tiếp, nhưng chợt thấy khác thường nhìn lại thì thấy cả Triệu Tông Nguyên lẫn Khang Nguyên Sơn lao vào một cánh cửa bí mật vừa được mở ra, vội quay người quát lên:

- Bạch Phong! Yển Hành Vân! Mau lao ra cửa.

Hai người này đã biết trong đại sảnh có cơ quan, nghe cảnh báo vội lao đi.

Trong sảnh đường còn mười mấy người, nghe Hàn Tùng Linh kêu lên như vậy đều tranh nhau chạy ào ra cửa.

Có lẽ bọn thuộc hạ của Triệu Tông Nguyên bên ngoài không kịp phát động cơ quan, Hàn Tùng Linh dẫn đầu chứng nhân ra khỏi đại sảnh mà không gặp điều gì bất trắc.

Ngay trước viện lâu có hai người đang giáp chiến, một là lão nghị trong

Khang Gia Song Kiệt Khang Nguyên Hải, người kia là lão hóa tử. Dưới đất nằm hai tử thi.

Hàn Tùng Linh lập tức hiểu vì sao mình được bình yên vô sự, lao tới xuất một chưởng đánh lui hai địch thủ, quát lên:

- Dừng tay!

Khang Nguyên Hải hằm hằm nhìn lão hóa tử như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, rít lên:

- Tang Vô Kỵ! Hôm nay nhất định lão phu sẽ đánh nát thân ngươi!

Lão hóa tử cười “Hô Hô” nói:

- Cái đó thì còn chưa biết...

Rồi quay sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- Minh Chủ có nhận ra giọng nói của Càn Khôn Nhất Cái này không?

Hàn Tùng Linh chấp tay đáp:

- Đa tạ lão tiên bối hai lần xuất thủ tương trợ!

Tang Vô Kỵ cười nói:

- Thế là được! Lát nữa lão ăn mày có việc nhờ ngươi.

Vừa lúc đó thì Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên và Khang Nguyên Sơn tiến lại gần.

Triệu Tông Nguyên mắt vẫn tia máu nhìn Tang Vô Kỵ nói:

- Lão ăn mày! Triệu mỗ vẫn hoài nghi ngươi không thành tâm quy thuận nên bức ngươi tự tay giết sư thúc mình, tên trưởng lão Cái Bang Thiên Cái để chứng tỏ lòng trung thành, thế mà rốt cuộc vẫn không quy phục được ngươi.

Tang Vô Kỵ đáp:

- Triệu Tông Nguyên, lúc đó nếu ta không giết sư thúc thì cả hai chúng ta cũng bỏ mạng bởi tay các ngươi thôi. Hai chúng ta chết đi như đá chìm đại hải, không bao giờ có hi vọng báo thù. Chính sư thúc ta cũng hiểu ra điều này, may mà không bị các ngươi phát hiện.

Triệu Tông Nguyên cười hắc hắc nói:

- Cho dù như thế, mấy năm qua lão phu mượn tay ngươi giết không ít nhân

vật bạch đạo, nay ác danh người vang khắp Quan Ngoại, đã không còn chỗ lập túc trong giang hồ nữa!

Tang Vô Kỵ mặt sầu thảm nói:

- Bạch đạo hay hắc đạo, lão hóa tử ta không thể suy tính nhiều, vì chúng không chết bởi tay ta thì cũng bị người giết thôi. Hy vọng oan hồn của những người đó hiểu được nỗi khổ tâm và tha thứ cho lão phu. Cho dù không được như thế thì bây giờ lão hóa tử đã chờ được tới ngày các người gặp báo ứng! Hô hô! Triệu Tông Nguyên! Ta đã chờ được tới ngày đó! Cho dù lão phu có phải trả giá bao nhiêu cũng đáng!

Triệu Tông Nguyên cười nhạt nói:

- Nếu người đã chờ được sao không tới đây?

Tang Vô Kỵ đáp:

- Lão ăn mày tự biết không phải là đối thủ của người...

- Nếu vậy người chờ được tới ngày hôm nay có tác dụng gì?

- Vì có người đủ khả năng đối phó với người.

Triệu Tông Nguyên chỉ Hàn Tùng Linh nói:

- Cứ cho hắn có đủ khả năng đối phó với ta, cho dù Triệu mỗ bị hắn giết thì cũng không phải tự tay người báo thù. Thiên Cái chết đi không uổng phí hay sao?

Tang Vô Kỵ đáp:

- Càn Khôn Nhất Cái ta đã nói rằng sa vào tay các người, nếu chết mà không làm được gì thì mới uổng phí...

Hàn Tùng Linh chột chen vào:

- Không sai! Thiên Cái lão tiền bối nhất định sẽ ngậm cười, và Tang lão tiền bối sẽ được tự tay báo thù!

Tang Vô Kỵ cả mừng nói:

- Lão ăn mày xin đa tạ Hàn Minh Chủ trước...

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng đáp:

- Tang lão tiền bối, những gì mà tiền bối làm cho chúng tôi là rất lớn, vừa rồi nếu không có tiền bối đối phó với Khang Nguyên Hải, chúng tôi có được an toàn

hay không còn là vấn đề. Việc để lão nhân gia hoàn thành một chút tâm nguyện thì có gì chứ?

Triệu Tông Nguyên chột quát lên:

- Hàn Tùng Linh! Cho dù thoát ra được khỏi đại lâu, nhưng Thúc Tùng Viên hôm nay đối với các ngươi trùng trùng chạp bầy, đừng mang ảo mộng sống sót ra khỏi đây.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Sống ra khỏi đây hay không thì chưa bày, nhưng có một điều chắc chắn là hành động tội ác của ngươi đến đây chấm dứt.

Chợt lúc ấy có một tên hắc y hán tử từ tiền sảnh chạy tới, người đẫm máu, chân loạng choạng, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Khang Nguyên Sơn lao tới gần hỏi:

- Vi Hùng! Chuyện gì xảy ra thế?

Hán tử thều thào đáp:

- Các huynh đệ... trong tiền sảnh... đã gặp độc thủ...

Khang Nguyên Sơn thất kinh hỏi:

- Ai? Ai đã hạ độc thủ?

Tên hán tử đáp:

- Là...

Nhưng hắn chỉ nói thêm được một tiếng thì phun ra một bãi máu, ngã gục xuống, mắt trợn ngược. Chứng nhân đều nhìn tới tiền sảnh nhưng không thấy động tĩnh gì. Chắc rằng Vi Hùng nói không sai, trong tiền sảnh không nghe động tĩnh gì, hiển nhiên đã gặp độc thủ.

Nhưng ai mà có bản lĩnh kinh nhân như thế?

Tiền sảnh có tới gần trăm người, có kẻ thân thủ không phải tầm thường như Thôi Sơn Đạo Nhân Trần Tu, thế mà đồng thời trúng độc thủ không kịp phản ứng, ngoài Vi Hùng bị trọng thương chạy tới đây, ngoài ra không có một tiếng la nào phát ra, hung thủ không đáng sợ lắm sao?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên vốn là người trầm tĩnh, thế mà lúc

này mặt tái đi.

Hắn lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ còn có thể lực thứ ba?

Một ý nghĩ thoáng qua đầu Hàn Tùng Linh:

- Ứng Thiên Tăng, Tuyết Hiệp! Nhất định là hai người đó!

Tuy Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên không hỏi nhưng chàng cũng gật đầu đáp:

- Không sai! Đó là thể lực thứ ba.

Triệu Tông Nguyên ngẩng phắt lên nhìn chàng hỏi:

- Chúng đứng về phía người?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Tại hạ nghĩ rằng chúng không đứng về phía ai cả. Chúng làm có mục đích và lợi ích của mình.

Chàng dừng một lúc rồi nói thêm:

- Nhưng Hàn mỗ tin rằng đối phương sẽ không ngăn cản chuyện giữa chúng ta.

Triệu Tông Nguyên cười nhạt nói:

- Đương nhiên! Ở vào địa vị của mình, lão phu chẳng dại gì mà không tọa sơn quan hổ đấu, trở thành ngư ông đắc lợi.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Triệu đại hiệp nói rất chí lý.

- Nếu có cơ hội, lão phu sẽ trả thù kẻ tập kích tiền sảnh trước.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Triệu đại hiệp biết chúng là ai không?

- Ít ra thì có sự tham gia của Ứng Thiên Tăng và Tuyết Hiệp. Người cho là đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ thế. Tiếc rằng Triệu đại hiệp không có cơ hội trả thù.

- Người tình nguyện mắc mưu chúng?

- Không phải thế. Tam Phật Đài, cụ thể trước mắt Thúc Tùng Viên là mục tiêu số một của Bích Huyết Minh.

Triệu Tông Nguyên “Hừ” một tiếng nói:

- Hàn Tùng Linh! Như vậy là chúng ta bắt đầu?

- Không sai!

Triệu Tông Nguyên đột nhiên lao sang lão hóa tử Tang Vô Kỵ quát:

- Lão phu thật người trước!

Lời chưa dứt đã phát chưởng đánh sang.

Triệu Tông Nguyên hận Tang Vô Kỵ nhập cốt vì phá hoại kế hoạch của mình nên chưởng vận tới mười thành công lực.

Hàn Tùng Linh lướt ra nói:

- Quay lại!

Đồng thời phát chưởng đối địch.

Triệu Tông Nguyên không dám tiếp chiêu vội thu chưởng lùi lại, phóng tia mắt căm hờn nhìn Hàn Tùng Linh một lúc rồi quay lại nói:

- Đưa kiếm đây!

Một tên hắc y hán tử đứng phía sau vội bước lên cung kính trao cho Triệu Tông Nguyên một thanh cổ kiếm.

Lão tiếp lấy thanh kiếm nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn Minh Chủ, hôm nay Thúc Tùng Viên bị địch nhân ám toán, điều đó tạo thêm thuận lợi cho người rất nhiều. Dù vậy chưa hẳn người đã thắng được thanh kiếm này trong tay lão phu đâu!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chúng ta đã xác định trước là đứng trên lập trường sinh tử đối đầu. Tại hạ không giấu diếm mục đích tiêu diệt hết Thúc Tùng Viên này. Vì thế chúng ta cứ đưa hết bản lĩnh, không cần hạ thủ lưu tình. Thắng bại thế nào sau này sẽ biết!

Triệu Tông Nguyên quay lại nhìn Khang Gia Song Kiệt nói:

- Các vị nghe rõ Hàn Minh Chủ vừa nói gì rồi chứ? Bây giờ đánh hay lùi, các vị hãy tự mình quyết định. Lúc này không ai tương trợ ai được cả. Chúng ta quen biết nhau đã lâu. Lão phu là người thế nào các vị hiểu quá rồi, chỉ cần đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn. Các vị nếu cho rằng mình không địch nổi đối phương thì cũng chẳng cần nghĩ đến mối giao tình của chúng ta nữa. Hiểu ý lão phu rồi chứ?

Khang Gia Song Kiệt cùng đáp:

- Chúng tôi hiểu.

Triệu Tông Nguyên nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn Minh Chủ, chúng ta bắt đầu!

Hàn Tùng Linh cầm kiếm bước lên.

Bạch Phong Công Chúa lo lắng nói:

- Tùng Linh, hãy cẩn thận!

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Ta vẫn xem Triệu Tông Nguyên là địch thủ duy nhất ở Quan Ngoại nên không có lý do gì khinh suất, nàng hãy yên tâm.

Nói xong bước tới đứng đối diện với Triệu Tông Nguyên.

Hai đối thủ đứng gườm gườm nhìn nhau, thần tình tỏ ra rất căng thẳng.

Lúc đó thuộc hạ của Triệu Tông Nguyên ngoài Khang Gia Song Kiệt ra có gần hai chục tên. Lão hóa tử Tang Vô Kỵ vô hình trung đã trở thành đồng minh của Hàn Tùng Linh, tới đứng bên Bạch Phong Công Chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Vừa rồi chỉ hai chiêu kiếm giết chết Đại sứ giả Phi Tiến Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn hòa thượng, bọn người Thúy Tùng Viên tuy đông người nhưng chẳng ai dám coi thường đối phương, trước hết chờ xem chủ nhân với Hàn Tùng Linh đấu nhau thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Không khí trước biệt lâu lặng phắc, mọi người nghe rõ cả tiếng tim đập của mình.

Hai đối thủ vẫn đứng bất động nhìn nhau, giống như hai pho tượng.

Ai cũng hi vọng hai người sớm động thủ để mau chóng kết thúc cảnh im lặng nặng nề đáng sợ, có thể làm đầu người ta nổ tung.

Cuối cùng Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên buông gọn một tiếng:

- Mời!

Chỉ một tiếng đó phá tan cảnh im lặng đáng sợ, đồng thời mở ra một cuộc chiến đầy chết chóc.

Vừa nói xong, chính lão xuất kiếm tấn công trước, những ánh hàn quang như những tia chớp kích sang Hàn Tùng Linh.

Tốc độ rút kiếm, rướn người, phát chiêu đều nhanh không sao tưởng tượng được, không ai nhận ra Triệu Tông Nguyên đã làm việc đó thế nào.

Đó chẳng qua chỉ mới là một chiêu khởi đầu, nhưng chỉ riêng chiêu đó, Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên đã lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm trong cả hắc bạch lưỡng đạo.

Hàn Tùng Linh cũng đã rút kiếm, dùng sống kiếm đẩy ngược lên, đồng thời bước chệch sang tả, trở ngược đốc kiếm, hai tua màu hồng vươn ra kẹp chặt lấy lưỡi kiếm đối phương.

Trong trường hợp đó, lẽ ra Triệu Tông Nguyên phải hồi kiếm biến chiêu, nhưng lão không làm thế, đẩy mạnh lưỡi kiếm tới, từ mũi kiếm phát ra một đạo kiếm quang phóng tới ngược đối phương.

Hàn Tùng Linh không ngờ tới quái chiêu đó, kinh hãi lùi lại.

Triệu Tông Nguyên quát to một tiếng, vung tả chưởng đánh ra, đồng thời tay phải giật thanh kiếm về thoát khỏi hai tua kiếm của địch.

Hàn Tùng Linh xuất chưởng đối địch, đồng thời Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm phát chiêu giành lấy tiên cơ.

Nhưng Triệu Tông Nguyên cũng đã kịp biến chiêu nghênh tiếp.

Lúc này hai người đã trở thành bình thủ, bắt đầu xuất kỳ chiêu dị thức tiến hành một cuộc kịch chiến.

Thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Bạch Phong, Yến Hành Vân tới gần nói:

- Công chúa đừng lo lắng làm gì. Thuộc hạ biết thiếu chủ chưa xuất toàn lực đâu, chỉ muốn thăm dò xem võ học kiếm thuật của đối phương thế nào thôi.

Bạch Phong hỏi:

- Yến đại hiệp có tin chắc Tùng Linh sẽ thắng không?

Yến Hành Vân gật đầu:

- Thuộc hạ tin chắc.

Bạch Phong đỏ mặt nói:

- Yến đại hiệp đừng xưng hô với tôi như thế được không?

Yến Hành Vân đáp:

- Thiếu chủ và Công Chúa cũng như một thể thống nhất, thuộc hạ đối với hai vị cũng không phân biệt.

Bạch Phong lắc đầu nói:

- Cả tôi và Tùng Linh đều không muốn đại hiệp xưng hô như thế. Chúng ta liên minh với nhau để đối phó với cường địch, sau này mỗi người theo đuổi mục tiêu riêng của mình, hy vọng vẫn tiếp tục giữ được tình bằng hữu, như thế là tốt rồi.

Bấy giờ cuộc kịch chiến giữa hai đối thủ vẫn chưa phân thắng bại, Khang Gia Song Kiệt đã bắt đầu di chuyển hướng vào đấu trường.

Bên này Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân và Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ thấy vậy cũng bước lên.

Chợt nghe Hàn Tùng Linh quát lên một tiếng.

Tiếng quát tuy không lớn lắm nhưng rất âm vang, dội vào tai mọi người làm ong ong nhức buốt, khiến cho Khang Gia Song Kiệt kinh hãi dừng lại.

Hoang Thành Cô Kiếm và Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ cũng dừng bước.

Nghe tiếng quát của Hàn Tùng Linh, song phương đều hiểu rằng tình thế đã bắt đầu thay đổi.

Hơn hai chục người vây quanh hai đối thủ đều chú mục nhìn vào cuộc chiến.

o0o

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên hùng bá Quan Ngoại, Tam Phật Đài yên tâm giao phó cho lão trọng trách trấn thủ một phương, tự nhiên có võ công và trí tuệ quá người. Bởi vì thủ hạ dưới trướng Tam Phật Đài có tới hàng nghìn hàng vạn cao thủ, rất nhiều nhân vật lừng danh võ lâm, để được tín nhiệm vượt qua số đó ắt phải có bản lĩnh phi thường.

Nghe tiếng quát, Triệu Tông Nguyên chợt nhận ra mình đã phạm sai lầm.

Thực ra đó không phải là sai lầm mà chỉ là một sơ hở nhỏ mà bất cứ cao thủ nào khi đối địch cũng mắc phải, chỉ là lão không tin Hàn Tùng Linh có thể lợi dụng sơ hở đó.

Hai đạo hồng quang đột phá qua kẽ hở kiếm chiêu đâm tới ngực Triệu Tông Nguyên.

Lão vội nghiêng người vung kiếm chém thẳng vào hai luồng hồng quang đó!

Không biết vì Triệu Tông Nguyên nhận định sai hay đối phương phát chiêu quá kỳ ảo nhưng chiêu kiếm lão chém ra không trúng mục tiêu.

Trong lúc đó hai tua kiếm màu hồng vẫn đâm thẳng tới ngực lão!

Biến cố chỉ diễn ra trong chớp mắt, Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên kêu lên một tiếng sầu muộn, người bật ngược lại bả tám thước ngã ngổ xuống.

Nếu có người tỉnh táo để ý thì từ khi Hàn Tùng Linh quát lên cho đến khi Triệu Tông Nguyên phát kiếm, kêu lên và ngã xuống là một đoạn thời gian rất ngắn, chỉ trong vòng một nhịp thở mà thôi.

Một tay chống sau lưng, tay kia vẫn cầm chuôi kiếm, nhưng đã không còn sử dụng được nó nữa.

Mặt tái ngắt, nhưng trên người không có dấu máu, chẳng biết Triệu Tông Nguyên bị thương ở chỗ nào?

Quần tặc cùng “Ồ” lên một tiếng kinh hoàng, trái lại Bạch Phong Công Chúa trút ra một tiếng hoan hô đầy hứng khởi.

Đó là nỗi lo dồn nén lại, bây giờ mới trút hết ra khỏi lồng ngực biến thành tiếng hoan hô.

Mắt nhìn đối phương, vẻ mặt Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên lúc ấy không ra thù hận, cũng không phải thống khổ hay ân hận, mà chỉ là sự cam chịu.

Một lúc lâu, lão mới thở dài nói:

- Hàn Minh Chủ! Không phải đây là lần đầu tiên người lão phu nhuộm máu, nhưng chỉ có một khác biệt duy nhất là những lần trước là máu đối phương...

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Còn bây giờ chính là máu lão phu!

Tuy mặt tái nhợt, giọng nói không còn mạch lạc nhưng vẫn hàm chứa uy lực, nghe rất khí khái.

Hàn Tùng Linh không nói gì.

Triệu Tông Nguyên lại nói:

- Lão phu nói thế không phải để cầu xin ở người lòng thương hại.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ chưa bao giờ thương hại địch nhân, hơn nữa người là địch nhân số một của Hàn mỗ ở Quan Ngoại này.

Triệu Tông Nguyên hỏi:

- Người sẽ tự tay động thủ?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Theo lý thì Hàn mỗ đích thân lấy mạng người, vì người là kẻ chủ hung sát hại Khổng Tước Chân Nhân và Lãng Tử. Nhưng Hàn mỗ đã đáp ứng với Càn Khôn Nhất Cái Tang lão tiền bối, vì đối với người, vị đó có thâm thù huyết hận nhiều hơn.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ nghe nói bước lên. Phía đối diện Khang Gia Song Kiệt cũng tiến lại gần.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên ho khan một tiếng, trầm giọng nói:

- Khang gia huynh đệ! Đối với lão phu các người ra nghĩa khí. Nhưng Triệu mỗ không vì thế mà cảm kích, bởi lẽ làm thế chỉ mất không hai mạng người mà chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Khang Gia Song Kiệt dừng lại nói:

- Đại ca...

Triệu Tông Nguyên nói tiếp:

- Trên thực tế, Quan Ngoại tới đây coi như là thất thủ, hai người nên biết mình phải làm gì.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Triệu Tông Nguyên muốn bảo họ đi khỏi đây ư?

Triệu Tông Nguyên gật đầu:

- Không sai. Họ cần có kế hoạch và biện pháp cho riêng mình.

- Người cho rằng Hàn mỗ để cho họ tùy ý rời khỏi đây?

- Đương nhiên người không để họ đi. Nhưng lão phu đã bố trí mọi việc chu đáo.

Nói xong bất thần lặn đi một vòng, xong dốc hết tàn lực vung kiếm đâm xuống ngực mình.

Hàn Tùng Linh lao tới phóng một cước đá bật thanh kiếm, làm cổ cánh tay phải Triệu Tông Nguyên bị đứt phăng.

Khang Gia Song Kiệt thừa cơ lao đi nhưng Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đã đề phòng từ trước, cùng Bạch Phong Công Chúa lao ra chặn lại.

Song phương lập tức rút binh khí động thủ.

Hàn Tùng Linh liếc mắt nhìn cuộc đấu rồi nhìn xuống Triệu Tông Nguyên nói:

- Đó là kế hoạch mà Triệu đại hiệp bố trí cho Khang Gia Song Kiệt thoát thân chứ gì?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên nghiêng răng nói:

- Hàn Tùng Linh! Không ai ngờ... người có bộ mặt... tuấn tú mà tâm trường... lại ác độc... như thế...

Hàn Tùng Linh “Hừ” một tiếng đáp:

- Đối phó với lũ sài lang các người mà nhân từ là tự sát!

Đoạn quay sang Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Tang lão tiên bối, giao vị này cho lão nhân gia.

Càn Khôn Nhất Cái cả mừng đáp:

- Đa tạ Hàn Minh Chủ!

Hàn Tùng Linh lướt sang định chi viện cho Bạch Phong Công Chúa đấu với Khang Nguyên Sơn thì bị bảy tám cao thủ nhảy ra chặn lại, dẫn đầu là Tứ sứ giả Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung.

Hàn Tùng Linh thấy Khang Gia Song Kiệt không ham đánh mà vừa đối phó vừa có ý định thoát thân nên cuộc chiến không quyết liệt lắm liền yên tâm, nhìn Dư Lập Trung trầm giọng nói:

- Tên họ Dư! Hàn mỗ muốn để người sống thêm một lúc nữa. Người đã vội như thế, Hàn mỗ sẵn lòng chiều ý thôi!

Dư Lập Trung không nói một lời xuất kiếm tấn công ngay.

Quần tặc cây đông, bảy tên khác cùng rút binh khí từ bốn phía tấn công vào Hàn Tùng Linh.

Trong bọn chỉ có Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung là thân thủ cao hơn cả, bọn còn lại đều là thuộc hạ của Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên, chàng có coi ra gì?

Vẫn để Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm trong bao, Hàn Tùng Linh vung tay khua một vòng đã đánh bật bốn năm thanh kiếm lên không, hai tua kiếm phát hồng quang...

Bốn tên hán tử bị tua kiếm đâm thủng ngực bắn ra ngoài vòng đấu, rú lên thảm thiết.

Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung từ sau lưng Hàn Tùng Linh bỏ kiếm xuống, nhưng chưa trúng mục tiêu thì mắt chợt hoa lên, không thấy đối phương đâu nữa.

Hàn Tùng Linh đã xuất hiện bên phải hẳn, “Hừ” một tiếng nói:

- Từ bây giờ Thất Đại Sứ Giả chỉ còn lại năm tên.

Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung biết tình hình bất lợi không dám quay lại, phi thân lao tới, nhưng vừa mới lao đi thì chợt cảm thấy hàn khí ập tới sườn, cả thân hình to lớn bị nhấc bổng lên không, miệng phun một vòi tiễn huyết ngã xuống cách ba trượng, nằm im trên mặt tuyết.

Phía sau vang lên một tiếng rú thảm, Hàn Tùng Linh quay lại thấy Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên bị Càn Khôn Nhất Cái vung trúc trượng đánh nát đầu.

Ba tên còn lại không còn hồn vía nào nữa quay đầu chạy trốn. Còn hơn mười tên chưa tham chiến, lúc này đã chạy đầu mất tầm mắt ảnh.

Hàn Tùng Linh không thềm để tâm đến chúng, quay sang phía Bạch Phong Công Chúa thấy nàng đang truy theo Khang Nguyên Sơn liền lao tới, nhưng Khang Nguyên Sơn đã lao qua tường viện.

Sợ xảy ra bất trắc, Hàn Tùng Linh gọi to:

- Bạch Phong quay lại đi!

Bạch Phong Công Chúa đang lưỡng lự thì Khang Nguyên Sơn thừa cơ lao vào rừng mất hút.

Bạch Phong Công Chúa quay lại hậm hực nói:

- Huynh làm hấn chạy thoát mất...

Hàn Tùng Linh cười nói:

- May mà hấn rắp tâm chạy trốn, nếu không chỉ e nàng không địch nổi đâu!

Bạch Phong nói:

- Chàng đã giao thủ với hấn đâu mà biết chứ?

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- So với Yến huynh, nàng thấy sao?

- Thiếp làm sao mà sánh nổi với Yến đại hiệp?

- Võ công của Khang Nguyên Sơn còn cao hơn lão nhị, thế mà Yến Hành Vân chưa dễ đánh bại được Khang Nguyên Hải ngay, căn cứ vào đó thì biết.

Bấy giờ Bạch Phong mới hiểu ra, đỏ ửng mặt lên.

Khang Nguyên Hải thấy lão đại đã chạy thoát, ra sức phát mấy chiêu bức lùi đối phương rồi cũng lao đi.

Nhưng hấn vừa tung mình thì chợt nghe tiếng quát:

- Khang lão nhị! Lùi lại!

Đồng thời một luồng kinh phong đánh ập tới.

Khang Nguyên Hải không tránh kịp bị đánh bật ngược lại, vừa khéo cắm lưng vào mũi kiếm của Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân lao tới.

Ngay cả Yến Hành Vân cũng bất ngờ bị đẩy lùi hai bước, phải vận lực hất Khang Nguyên Hải sang bên mới rút được kiếm ra, nhìn lên thấy người vừa xuất chưởng là Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỳ, nhíu mày nói:

- Tang đại hiệp tới thật đúng lúc!

Càn Khôn Nhất Cái nhíu mày hỏi:

- Người định làm gì lão hóa tử?

Yến Hành Vân đáp:

- Tại hạ rất ghét kẻ nào nhúng tay vào việc của mình.

Hàn Tùng Linh bước lại gần nói:

- Hai vị đừng tranh chấp nữa!

Bấy giờ trước biệt lâu ngoài mười mấy tử thi, không còn người nào nữa.

Bạch Phong Công Chúa chợt nói:

- Tùng Linh, chúng ta tới tiền sảnh xem...

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Phải đấy! Không biết có phải vừa rồi Ứng Thiên Tăng và Tuyết Hiệp xuất thủ không...

Bốn người quay lại tiền sảnh, thấy gần trăm tử thi nằm ngổn ngang, tử trạng hoàn toàn giống nhau, thất khiếu lưu huyết mà chết.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỳ kinh hãi nói:

- Xem ra hung thủ không nhiều, cùng một lúc giết chết gần trăm người mà chỉ có một tên chạy thoát, hơn nữa không ai kịp kêu lên một tiếng, công lực quả là kinh nhân.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tiền bối có biết đây là loại công phu gì không?

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Lão hóa tử không biết, nhưng nghe nói bốn mươi năm trước trong giang hồ có một nhân vật luyện thứ nội công tàn độc bá đạo là Hỏa Chưởng Chiêu Nhật...

Hàn Tùng Linh “À” một tiếng hỏi:

- Có phải người đó là Nguyên Không Duyên không?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu:

- Chính phải!

Bốn người ra khỏi sảnh đường, vừa xuống thạch cấp thì nghe có người nói:

- Xin các vị lưu bước!

Bốn người lập tức dừng lại.

Hàn Tùng Linh ngược nhìn lên, thấy có hai người đứng trên mái sảnh đường, một là Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh, người kia là một lão nhân tuổi độ ngũ tuần, mặt dài mi thưa, đôi mắt sáng quắc.

Ứng Thiên Tăng đã cười “Hô Hô” nói:

- Hàn thiếu hiệp, chúng ta lại gặp nhau!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Quả nhiên là Đại sư!

Ứng Thiên Tăng cười nói:

- Nhân sinh hà xứ bất tương phùng! Trong thiên hạ quả là có nhiều sự tình cờ thú vị...

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Có thật là tình cờ không?

Ứng Thiên Tăng hấp háy mắt nhìn Hàn Tùng Linh một lúc, chợt phá lên cười to một tràng, tuy nhiên tràng cười không được tự nhiên lắm, cười xong nói:

- Ha ha! Người ta nói Hàn thiếu hiệp chẳng những võ công siêu quần mà còn thông minh tuyệt đỉnh, quả không sai! Thực tế lão hòa thượng ta tới đây nhằm mục đích gì chắc thiếu hiệp cũng đoán ra.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Đại sư quá khen! Hàn mỗ mới gặp Đại sư một lần, thậm chí xuất thân lai lịch hoàn toàn không biết, làm sao đoán được tới đây nhằm mục đích gì?

Lão nhân đi cùng với Ứng Thiên Tăng nói:

- Lão Tề! Hàn thiếu hiệp đã nói thế thì cứ nói thẳng ra, quanh co làm gì?

Ứng Thiên Tăng lấy vẻ mặt nghiêm trang, chấp tay nói:

- Nếu vậy Tề mỗ đành trình bày bốn ý vậy!
- Xin Đại sư cứ nói.

Ứng Thiên Tăng lại nở nụ cười gượng gạo:

- Chuyện là thế này... Hàn thiếu hiệp, bọn lão phu vừa mới đến Quan Ngoại chưa lâu, hiện còn long đong, tứ cố vô thân, không nơi lập túc, vì thế muốn nhờ Thúc Tùng Viên này nương náu một thời gian...

Hàn Tùng Linh “À” một tiếng nói:

- Thì ra vậy... Nhưng Hàn mỗ không phải là chủ nhân của Thúc Tùng Viên, sao Đại sư lại đề cập đến việc này?

Ứng Thiên Tăng không cười nữa, nghiêm giọng nói:

- Việc gì cũng có trước có sau. Hiện giờ chủ nhân của Thúc Tùng Viên không còn nữa, nhưng người có quyền xử lý mọi việc ở đây, đầu tiên phải là Hàn thiếu hiệp.

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Hàn mỗ sẽ không ở Quan Ngoại lâu, cũng không muốn lấy nơi nào để hùng cứ. Các vị đã tra rõ lai lịch Hàn mỗ, lẽ ra nên biết việc này mới phải.

Ứng Thiên Tăng nghe vậy cả mừng nói:

- Nếu vậy thì Hàn thiếu hiệp không phản đối rồi!

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Đại sư, giá như Hàn mỗ đã đi khỏi đây, hai vị muốn làm gì Thúc Tùng Viên thì làm, tại hạ quyết không can thiệp. Nhưng hiện giờ Hàn mỗ đang còn ở đây, hai vị lại đề xuất yêu cầu đó, chẳng hóa ra Hàn mỗ cướp cơ nghiệp của người khác rồi nhường lại cho các vị có mưu đồ?

Ứng Thiên Tăng không ngờ thiếu hiệp này cân nhắc mọi việc chu đáo như thế, á khẩu không biết nói gì.

Lão nhân kia chợt chen lời:

- Theo ý Hàn Minh Chủ thì chúng ta nên làm gì?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ đã nói rằng đây không phải là cơ nghiệp của mình, vì thế giữa chúng ta không có sự thương lượng nào cả. Hai vị hãy tạm tránh đi nơi khác, chờ Hàn mỗ đi khỏi đây rồi quay lại, muốn làm gì Thúc Tông Viên, tại hạ quyết không để ý tới.

Ứng Thiên Tăng nói:

- Hàn thiếu hiệp đã không có ý dùng tới Thúc Tông Viên, cần gì phải có hành động thừa như vậy?

- Gia có gia pháp, môn có môn quy, giang hồ cũng có quy củ của nó. Tại hạ không muốn mình trở thành mục tiêu bị đồng đạo võ lâm đàm tiếu.

Lão nhân mặt dài mi thưa nói:

- Hàn Minh Chủ còn trẻ mà suy xét chu đáo như thế, lão phu vô cùng khâm phục.

Hàn Tông Linh nói:

- Các hạ nên nói thẳng ra rằng Hàn mỗ không dễ bị đánh lừa thì hơn!

Lão nhân nói:

- Vì sao thiếu hiệp lại nói thế?

Hàn Tông Linh lạnh lùng đáp:

- Bởi vì trước khi đề xuất yêu cầu, hai vị chẳng khó gì mà không suy nghĩ trước điều này. Chẳng qua hai vị chỉ muốn làm cho Hàn mỗ mang tiếng là kẻ bất nghĩa mà thôi!

Lão nhân mặt dài chột cười to một tràng.

Hàn Tông Linh nhíu mày hỏi:

- Các hạ có thể cho biết danh hiệu không?

- Lão phu là Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình. Đối với Hàn Minh Chủ chắc danh hiệu đó không gợi lên điều gì đúng không?

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nghe khách nhân tự giới thiệu xong lẩm bẫm:

- Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình? Nguyên cả trăm nạn nhân trong tiền sảnh chính là kiệt tác của hầy! Người này đã thịnh danh từ hơn mười năm trước.

Chiếu Ảnh Chưởng võ công cao cường, bản tính tàn độc, mới xuất đạo chưa được mấy năm đã nổi tiếng khắp võ lâm. Nhưng năm năm trước đột nhiên thất tích, không ngờ tiềm phục ở Quan Ngoại. Đối với người này phải cẩn thận mới được!

Càn Khôn Nhất Cái hỏi:

- Về võ công, người đó so với Yến đại hiệp thì thế nào?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Chưa từng giao thủ, nhưng tin rằng hẳn không làm gì được Yến mỗ.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi tiếp:

- Nếu so với Hàn Minh Chủ thì sao?

- Khác xa nhau một trời một vực!

Càn Khôn Nhất Cái cười nói:

- Nếu vậy thì lão hóa tử yên tâm rồi!

Hoang Thành Cô Kiếm chột lạnh lòng nhìn lão ta hỏi:

- Có đúng là các hạ quan tâm đến thiếu gia hay chỉ là hỏi dò thôi?

Càn Khôn Nhất Cái không khỏi rúng động nói:

- Yến đại hiệp sao thế? Lão hóa tử nói thật lòng mà!

Hoang Thành Cô Kiếm nhìn đối phương một lúc rồi xua tay nói:

- Không có gì.

Hàn Tùng Linh chăm chú nhìn Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình một lúc rồi chột hỏi:

- Bốn mươi năm trước trong giang hồ có một nhân vật là Hỏa Chưởng Chiếu Nhật Nguyên Không Duyên. Tôn giá có biết vị đó không?

Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình đáp:

- Đó là gia sư. Tuy nhiên lão phu hành sự chỉ quan tâm đến việc chứ không quan tâm người.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Cụ thể việc này thì sao?

- Lão phu tới đây nói với Minh Chủ một tiếng như thế là quá đủ. Minh Chủ có đồng ý hay không cũng vậy thôi.

Hàn Tùng Linh trầm giọng hỏi:

- Như vậy là ý kiến của Hàn mỗ là hoàn toàn không có giá trị?

Vân Tiêu Bình đáp:

- Sự thật thì chúng ta đã tới Thúy Tùng Viên này.

- Bất chấp Hàn mỗ có cần ở đây hay không?

- Vừa rồi Minh Chủ đã trả lời không cần đến Thúy Tùng Viên. Mà cho dù...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Cho dù Hàn mỗ có cần cũng buộc phải đi, đúng không?

Vân Tiêu Bình gật đầu:

- Sự thật như thế!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Nếu vậy thì Hàn mỗ dám nói rằng, Vân bằng hữu, với cách thức đó để tiếp nhận Thúy Tùng Viên, các người hoàn toàn không xứng đáng.

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh chột chen lời:

- Hàn Minh Chủ, lão nạp mời Vân đại ca tới đây, như vậy là đủ rồi. Chúng ta từng có duyên gặp nhau một lần, mọi người nên dung hòa một chút được không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tề bằng hữu! Có những người chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, thường mắt cao quá đỉnh mà quá tự đề cao mình. Bây giờ hai vị sẽ xuống đây hay Hàn mỗ nhảy lên đó?

Ứng Thiên Tăng và Chiêu Ảnh Chưởng đưa mắt nhìn nhau, chột Chiêu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình hú dài một tiếng tung mình nhảy lên cao mấy trượng, từ trên không đảo người vô cùng mỹ diệu, giống như một con ó lớn lượn một vòng rồi mới lướt qua mái sảnh đáp xuống trước mặt Hàn Tùng Linh.

Ứng Thiên Tăng cũng thi triển một thức Thần Long Bái Vĩ mỹ diệu không kém hạ xuống bên cạnh.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Thân pháp Bằng Hoàn Không quả là độc đáo, nhưng theo Hàn mỗ thấy thì còn chưa đủ cân lạng!

Vân Tiêu Bình biến sắc nói:

- Lão phu còn chưa biết ngươi có bao nhiêu bản lĩnh. Chắc nhiều cân lạng hơn lão phu nhiều lắm?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Nếu tôn giá không sợ bị nhục thì cứ thử sẽ biết!

Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình bước lên một bước nói:

- Được, chúng ta thử xem kẻ nào bị nhục!

Ứng Thiên Tăng chột bước lên trước Vân Tiêu Bình nói:

- Đại ca, chưa xuất binh đã xuất tướng? Lão nạp nghe danh Hàn Minh Chủ lừng danh Quan Ngoại, nguyện ý thỉnh giáo mấy chiêu tuyệt học.

Vân Tiêu Bình gật đầu lùi lại.

Bên này Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói:

- Thiếu chủ, cho phép thuộc hạ giải quyết lão trọc này!

Rồi không chờ Hàn Tùng Linh đồng ý, tới trước Bạch Phong Công Chúa cũng kính nói:

- Công chúa, thuộc hạ để linh đường tiên mẫu đây nhờ Công Chúa trông coi giúp.

Bạch Phong vội đáp:

- Yến đại hiệp đừng khách khí, hãy giao cho tôi!

Nói xong đưa tay ra.

Yến Hành Vân lùi lại nói:

- Không! Thuộc hạ để xuống đất cũng được mà! Cái này... Công chúa cầm trên tay sao được.

Bạch Phong Công Chúa nghiêm giọng:

- Yến đại hiệp, người ta quý ở lòng hiếu thảo. Tôi tuy chưa phải là nữ nhi giang hồ nhưng đã theo Tùng Linh hành đạo nên cũng biết trong giang hồ việc gì

nên làm, việc gì không nên làm. Yến đại hiệp là bậc hiếu tử, lệnh đường khi trước nhất định là vị từ mẫu, sao không để Bạch Phong được tỏ lòng kính trọng?

Yến Hành Vân đành trao chiếc hòm cho Bạch Phong Công Chúa, cảm kích nói:

- Công chúa có tấm lòng cao thượng như thế, Yến mỗ vô cùng cảm động. Cung kính không bằng tuân lệnh, dám phiền Công Chúa.

Trao xong chiếc hòm, y bước thẳng tới trước mặt Ứng Thiên Tăng.

Không thèm nhìn Yến Hành Vân, Ứng Thiên Tăng vẫn đứng đối diện với Hàn Tùng Linh hỏi:

- Hàn Minh Chủ, vị này trong quý minh có thân phận thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Vị đó chỉ là khách nhân.

Ứng Thiên Tăng nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi tiếp:

- Minh Chủ nói câu đó là thật chứ?

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân trầm giọng hỏi:

- Thân phận của ta đối với người quan trọng lắm sao?

Ứng Thiên Tăng vẫn nhìn Hàn Tùng Linh khinh khỉnh nói:

- Lão nạp nghĩ rằng chí ít thì Minh Chủ không nên đưa hạ nhân ra để đối phó với ta!

Yến Hành Vân xẵng giọng nói:

- Khách thế nào thì dọn trà thế ấy. Với thân phận của người thì cùng lắm chỉ được phép đấu với Yến mỗ thôi.

Ứng Thiên Tăng gằn giọng:

- Hàn Minh Chủ, bây giờ bảo hấn lùi lại thì còn kịp.

Hàn Tùng Linh nói:

- Chỉ sợ Đại sư hơi chủ quan quá đấy. Chính Hàn mỗ lo rằng Đại sư mới là người chịu thiệt thòi.

Ứng Thiên Tăng nổi giận quát lên:

- Hàn Tùng Linh! Từ bây giờ chúng ta đứng trên lập trường đối địch. Với hành động ngạo thị này, lão nạp sẽ đối với các người địch đáng. Người chuẩn bị thu thân!

Rồi quay sang Yến Hành Vân nói:

- Tiểu tử! Có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ đem hết ra đi. Trước khi lấy mạng người, lão tăng nhường người ba chiêu không hoàn thủ.

Đưa kiếm hoành ngang trước ngực, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cười đáp:

- Tề Hải Sinh! Yến mỗ khuyên người từ nay nên thận trọng với lời nói của mình. Với Yến mỗ, chưa từng có nhân vật ba đầu sáu tay nào dám nói câu đó cả.

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh khinh khỉnh đáp:

- Bây giờ thì người được gặp!

Tuy lão chưa đối địch với Hàn Tùng Linh nhưng đã thấy thân pháp kỳ ảo của chàng, nghĩ rằng mình chưa chắc thắng nhưng nếu đối địch cũng chưa đến nỗi lạc bại.

Tên họ Tề này chẳng qua chỉ là nô bộc bị Hàn Tùng Linh thu phục thì có bản lĩnh gì đáng kể?

Đương nhiên lão chưa biết chuyện Hàn Tùng Linh bình định Âm Mộng Cốc, càng không biết người trường mặt mình là nhân vật lừng danh Quan Ngoại Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, người mà Tam Phật Đài lao tâm khổ tứ để thu phục.

Giá như vừa rồi lão chứng kiến việc tên đầu tọa sứ giả Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn hòa thượng bị giết trong lâu sảnh thì bây giờ không khinh địch như thế.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân từ từ đưa kiếm lên, chậm rãi nói:

- Tề Hải Sinh, nếu người đối phó được với hai chiêu kiếm, Yến mỗ xin nhận bại.

Ứng Thiên Tăng hỏi:

- Bại thì sao?

Yến Hành Vân trả lời không chút do dự:

- Không cần người động thủ, Yển mỗ xin tự tuyệt dương trường!

Ứng Thiên Tăng cười hắc hắc nói:

- Rất tốt! Nếu vậy lão tăng sẽ đỡ phiền phức. Động thủ đi! Sau hai chiêu kiếm, người hãy giữ lời dâng đầu cho lão tăng!

Yển Hành Vân bình thản đáp:

- Được, người chuẩn bị, Yển mỗ cần động thủ đây!

Nói xong chột phát tay.

Chỉ thấy một tia sáng lóe lên nhanh như chớp, không có màn kiếm ảnh rợp trời, cũng không thấy hai người cử động, bởi vì sau cái phát tay, thanh kiếm của Yển Hành Vân thu hồi về vị trí cũ, Ứng Thiên Tăng cũng đứng bất động, chỉ khác trước là sắc mặt tái nhợt đi, mồ hôi đầm đìa túa ra đầm trán, mắt thất thần nhìn đối phương.

Bạch Phong Công Chúa kinh ngạc nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Yển Hành Vân chưa xuất thủ?

Tuy nhiên nàng cảm nhận được có một điều gì đó đã xảy ra.

Cũng với sắc mặt nhợt nhạt như thế, Ứng Thiên Tăng cúi nhìn xuống ngực áo mình, nơi y phục bị kiếm xé hai đường ngắn hình chữ thập đúng ngay Nhũ Căn huyết, lộ cả da thịt, chỉ là không có máu.

- o O o -